

Έγκλήματα χωρίς τιμωρία

του Νικ. Α. Γ. Λιναρδάτου

Δέν βλέπω ειδήσεις των ιδιωτικών καναλιών. Γιατί, πρώτον, δεν πρόκειται για ειδήσεις, κυρίως εκείνες των όχτώ τό βράδυ, και δεύτερον, για να μη χαλάω τη ζαχαρένια μου. Την περασμένη εβδομάδα όμως, την Πέμπτη τό βράδυ, επειδή θά βγαίναμε και δεν θά πρόφταινα τη NET, είπα, έχοντας άκούσει τά περί πυροβολισμών κατά τη διαδήλωση της ημέρας, νά άνοιξω νά άκούσω τό πιό, ύποτίθεται, σοβαρό άπό τά δελτία ειδήσεων των όχτώ. Τί ήταν αυτό; Είναι δυνατόν; Είμαστε χώρα της Εύρώπης ή της κανιβαλικής Αφρικής; Ο δημοσιογράφος πού παρουσιάζει τις ειδήσεις σέ όσες (ΗΠΑ, Αγγλία, Σουηδία, Ιταλία κ.ά.) δημοκρατικές χώρες έχω διαμείνει ή έπισκεφθεί είναι ένας ψυχραιμος άποστασιοποιημένος άπό τά συμβαίνοντα άνθρωπος, ό όποιος προσπαθεί νά μεταδώσει, νά περιγράψει τά γεγονότα, όσο γίνεται πιό άντικειμενικά (και καμιά φορά μέ λίγο χιοιμορ).

Έδώ ξαφνικά εύρέθηκα μπροστά σέ δύο καλές κυρίες, κατόχους a priori και έξ άποκαλύψεως της άπόλυτης άλήθειας, την όποία μέ ξεχειλίζουσα έμπάθεια προσπαθούν νά ένσταλάξουν στους τηλεθεατές τους. Για όλα φταίει ή Κυβέρνηση χωρίς την παραμικρή άμφιβολία, τό φώναζαν, τό έλεγαν, τό ξανάλεγαν: για όλα όσα συμβαίνουν αυτόν τον καιρό μέ τά πανεπιστήμια ένας είναι ό έγκληματικός φταίχτης, ή Κυβέρνηση. Για τό ξύλο (και μεταξύ των ίδιων των φοιτητών), για τό χτίσιμο καθηγητών, για την όμηρεια άλλων, για τη λεηλασία της πανεπιστημιακής περιουσίας, για τη βίαιη διάλυση πρυτανικών και καθηγητικών συνεδριάσεων, για τις άπειρές, για την παρεμπόδιση έκφράσεως διαφορετικής γνώμης μέσα στά πανεπιστήμια ύπό την προστασία του άσυλου, για την κατάλυση όποιας έλευθερίας δεν τους άρέσει, δεν φταίνε αυτοί πού τά διαπράττουν. Αυτοί είναι δικαιολογημένοι, άξιέπαινοι. Τό έλεγαν και τό ξανάλεγαν οι καλές κυρίες μέ κακεντρέχεια.

Άπό τό κάτω άριστερό παράθυρο πετιέται ξάφνου λάβρος, κίτρινος άπό κακία μέ μοχθηρό βλέμμα ό άλλος της ομάδας των παρουσιαστών. Κραυγάζει κατά του φρουρού πού έπυροβόλησε. Έχει ήδη βγάλεϊ την άπόφασή του. Άδικαιολόγητος έγκληματίας. Ένας σπουδαστής του Έθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου επί 20 άπό τά 35 λεπτά πού διήρκεσε ή κάλυψη του θέματος (ή διαδήλωση της ημέρας και ένας πυροβολισμός πού έγιναν τρεις επί τό δραματικότερο), κραυγάζει, φωνάζουν όλοι μαζί, δεν καταλαβαίνεις τίποτε πέραν ενός όρμητικού ρεύματος κακίας και μίσους. Είπε δυό-τρεις φορές, μόλις καταλάμαζαν κάπως οι φωνασιές, ότι, όταν τελειώσει τό Πολυτεχνείο, δεν θά βρϊσκει δουλειά. Αυτή ήταν ή πλήρης δικαιολόγηση όλων όσων συνέβαιναν. Σάν νά τον έσπρωξε μέ τό στανιό «ή άτιμη ή κοινωνία». Και του τό χρωστάει. Νά τον τρέφει γιατί έσπούδασε στο Πολυτεχνείο.

Ένας εκπρόσωπος της ΠΟΣΔΕΠ (άπό έπαρχιακό πανεπιστήμιο) μεσόκοπος και άγριωπός (δέν ζηλεύω τά παιδιά πού τον έχουν διδάχο) μέ γενειάδα σάν του Ροβινσώνα Κρούσου όταν συνάντησε τον Παρασκευά ύστερα άπό 28 χρόνια μοναξιάς και άξυρυσιάς, συμπληρώνει τό καρέ.

Τόν σπουδαστή του Πολυτεχνείου τον είχαν δείξει οι κάμερες του ρεπορτάζ, μέσα στην έξαψη της μάχης μέ την άστυνομία, νά λέει μιá πολύ επικίνδυνη φράση: «Η Κυβέρνηση ψάχνει για Τεμπονέρα». Μπαίνει κανείς σέ βαθιές σκέψεις. Η Κυβέρνηση ή αυτοί; Δεν μπορεί νά άγνοήσει μιá τόσο πολυσήμαντη κουβέντα. Ο θάνατος του καθηγητή Νίκου Τεμπονέρα τον Ιανουάριο του 1991, ύπό συνθήκες πού μοιάζουν μέ τις σημερινές, είχε πολύ δυσάρεστες συνέπειες για την Κυβέρνηση Μησοτάκη. Έπέφερε την παραίτηση του ύπουργού Παιδείας και τη ματαιωση της επιχειρούμενης τότε εκπαιδευτικής μεταρρυθμίσεως. Έπειδή καμμία Κυβέρνηση δεν έχει διάθεση αυτοχειριασμού, φυσικό είναι, άν έχει τά μυαλά της στη θέση τους, νά τρέμει μπροστά στο ένδεχόμενο νά έπισυμβεί γεγονός παρόμοιο μέ τον θάνατο Τεμπονέρα. Όχι νά τό έπιδιώκει.

Όσοσο ό σπουδαστής του Πολυτεχνείου τό είπε. Δεν σου έρχεται όμως εύκολα μιá τέτοια ιδέα άπό τό πουθενά. Τό είχε κάπου άκούσει, τό είχε κουβεντιάσει; Ίσως ύπό τη μορφή έπιθυμητής εξέλιξεως πού θά ένισχύσει τον άγώνα τους; Πού θά βοηθήσει στη ματαίωση της επιχειρούμενης μεταρρυθμίσεως της άνώτατης παιδείας;

Οι άρχαίοι Ρωμαίοι είπαν: Is fecit cui prodest (αυτός έπραξε πού έχει όφελος). Άπό έναν ένδεχόμενο θάνατο κάποιου διαδηλωτή ποιός έχει νά όφεληθεί; Ασφαλώς αυτοί πού θέλουν νά ματαιώσουν την άλλαγή του βαθύτατα νοσούντος εκπαιδευτικού μας συστήματος. Όταν βλέπεις την πρωτοπορία των διαδηλώσεων μέ τους εύσταλεις καθρονοφόρους, δεν μπορείς νά άποφύγεις τη σκέψη ότι πάνε για πόλεμο, ότι δεν έχουν ειρηνικούς σκοπούς. Οι πόλεμοι έχουν θύματα. Τά καθρόνια είναι φονικό όπλο. Μήπως, λέω μήπως, άπό τό μυαλό (έχουν;) κάποιων άμυαλων επαναστατών του γλυκού νερού, άπό τους όποιους έγέμισαν τά πανεπιστήμια μας, κυρίως σέ επίπεδο καθηγητών (έκλεγέντων των περισσοτέρων χαριστικώς μέ τη βοήθεια του άμαρτωλού Νόμου-πλαισίου 1268/1982) περνάνε πονηρές ιδέες;

Για τον λόγο αυτόν, προς άποφυγήν δηλαδή μοιραίου, φαντάζομαι πώς τό έργο καταστολής αυτής της άνταρσίας (γιότιπ χαρακτηρίζουν οι άγγλόφωνες έφημερίδες τις πρόσφατες -παρόμοιες μέ τις δικές μας- συγκρούσεις της Κοπεγχάγης, πού μεταφράζεται: στάση, άνταρσία, έξέγερση, όχλαγωγία, Αγγλοελληνικών Λεξικόν Penguin Hellenews) είναι τρομερά δύσκολο. Και γι' αυτό πρέπει στις κρίσεις μας νά είμαστε πιό έπιφυλακτικοί. Νά έχουμε πάντα στο μυαλό μας ότι άρκετοι άπό τους ήγήτορες αυτών των κινητοποιήσεων είναι δεδηλωμένοι έχθροί της άστικής κοινωνικής όργανώσεως σέ παγκόσμια και σέ έθνική κλίμακα.

Τό τραγικό είναι ότι στηρίγματά τους έχουν αυτούς πού έχουν έπωφεληθεί περισσότερο παντός άλλου άπό τό ύπάρχον κοινωνικό και ισχύον κυβερνητικό καθεστώς. Είναι οι ζάπλουτοι ιδιοκτήτες των μαζικών μέσων επικοινωνίας. Όποία άγνωμοσύνη και κυνισμός! Και πό τραγικό άκόμα και θλιβερό συνάμα είναι ότι όλες οι κυβερνήσεις των τελευταίων δεκαπέντε χρόνων τους ανέχονται νά καταπατούν σύνταγμα και νόμους μέ αυξανόμενο μέ την παρέλευση του χρόνου θράσος.